

Arrest

nr. 242 807 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 juli 2018 België binnen met zijn identiteitskaart en geboorteakte en verzoekt op 27 juli 2018 om internationale bescherming. Op 19 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse soenniet te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op 21 september 1997 in Gaza-stad. U woonde uw hele leven in Gaza tot uw vertrek naar België. U bent niet UNRWA-geregistreerd. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Uw vader, A. (...), en uw 2 broers, F. (...) en G. (...), bevinden zich sinds enkele maanden ook in België. U heeft een bachelor rechten afgemaakt maar u bent nog niet in het bezit van uw diploma omdat u nog studiekosten dient te betalen. In 2016 en 2017 volgde u ook enkele opleidingen om met zoetwaren te werken. U richtte in januari 2018 uw eigen patisseriezaak op. U baatte die 3 maanden uit. Voordien werkte u 6 maanden in een bakkerij.

In 2014 werden er vanop een stuk grond, gelegen naast uw woning en in eigendom van uw gezin, raketten afgevuurd door Hamas richting Israël. Israël reageerde met een grote raket om de lanceerplaats te bombarderen. Uw huis werd hierdoor ook beschadigd. De kamer van uw vader bevond zich dichtbij die grond en hij raakte gewond aan zijn mond. Uw vader kreeg eerst intensieve zorgen in een ziekenhuis in Gaza maar ging nadien naar Turkije omdat hij verder medische behandeling nodig had. Na zijn terugkeer dachten u, uw vader en uw broer F. (...) na hoe jullie konden verhinderen dat dit opnieuw zou gebeuren. Jullie hebben eerst getracht om via tussenpersonen te bemiddelen maar dit leverde niets op. Daarom besloten jullie om de lanceerplaats te saboteren door de grond met water te besproeien en afval op de plaats te storten. Door deze actie kregen jullie alle drie een oproepingsbrief van de politie. Jullie gingen op de oproepingsbrief in en jullie werden 24 uur aangehouden. U meent dat dit gebeurde ofwel eind 2014, ofwel begin 2015. Nadien kwamen jullie voorwaardelijk vrij door een schriftelijke verklaring te ondertekenen dat de actie niet meer zou herhaald worden en dat jullie hen niet meer zouden tegenwerken. De grond, die eigendom was van uw gezin, werd in beslag genomen en raakte onder controle van Hamas. Eind 2017 werden er opnieuw raketten afgevuurd vanop de grond naast uw huis. Israël reageerde wederom door de lanceerplaats te bombarderen. Deze keer was de schade beperkt. U en uw broer F. (...) voerden dan dezelfde actie uit op de grond door het te besproeien met water en door afval te gooien. U en F. (...) kregen opnieuw een oproepingsbrief waar jullie wederom op ingingen. U en uw broer werden vervolgens drie dagen aangehouden. Op 6 januari 2018 kwam er een belangrijk figuur, A. S. Al M. (...), samen met uw vader langs om een verklaring op eer af te leggen dat jullie Hamas niet meer zouden tegenwerken. Sindsdien zette Hamas ook een afsluiting op de grond waar de lanceerplaats zich bevindt.

In januari 2018 startte u met uw patisseriezaak. De openingsuren van uw winkel waren van 9u 's morgens tot middernacht. De militaire vleugel van Hamas, Al Qassam, stond in voor de nachtbewaking van de regio rond uw zaak. De verlichting en spots van uw winkel stoorden de bewakers omdat ze in het donker wensten te werken. In april 2018 werd u gewaarschuwd en gevraagd om uw lichten uit te doen. De dag nadien escaleerde de discussie en werd u geblinddoekt meegenomen naar een onbekende plaats. Daar werd u gedurende zes uur vastgehouden en geslagen met een stok op uw voeten. Ze veranderden uw openingsuren van uw winkel naar 9u 's morgens tot 8u 's avonds. U gehoorzaamde dit.

Eind januari/ begin februari 2018 werd u tevens gecontacteerd door mensen van de Al Shaik Ahmed Yassin Moskee in uw buurt. Zij probeerden tot driemaal toe om met u samen te werken en u te rekruteren. Er werd u met name gevraagd om deel te nemen aan de moskee via gebed of lessen. U weigerde dat steeds. Op 15 april 2018 kwamen ze opnieuw naar u met de vraag om deel te nemen aan een religieuze en militaire basisopleiding die in juli 2018 zou plaatsvinden. U durfde deze keer niet weigeren en u antwoordde dat u erover zou nadenken. U bracht uw vader op de hoogte en eind april 2018 besloten jullie om uw zaak definitief stop te zetten. U besloot dan dat u Gaza diende te verlaten. U verliet het land op 8 juni 2018 via de grensovergang van Rafah. U vervolgde uw reis door in Egypte een vliegtuig te nemen richting Venezuela. Daar nam u het vliegtuig richting Jordanië met een tussenstop in Spanje. U stapte af in Spanje en vervolgde de vlucht naar Jordanië niet. Vanuit Spanje reisde u met de auto naar België waar u op 13 juli 2018 aankwam. U diende op 27 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

U bent in het bezit van uw originele identiteitskaart met als afgiftedatum 20 mei 2018.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: een kopie van de 1e pagina van uw paspoort geldig van 13 december 2016 tot en met 12 december 2021, uw originele geboorteakte, verschillende attesten van de bachelor rechten die u gevolgd heeft, verschillende documenten inzake uw opleiding om met zoetwaren te werken, twee attesten van uw secundair onderwijs, een beschrijving van de schade aan uw huis als gevolg van de oorlog in 2014, de originele oproepingsbrief van 1 januari 2018, verschillende attesten over de medische

toestand van uw vader, foto's van de wonden van uw vader, een medisch attest uit België waaruit uw psychische problemen blijken, een inburgeringsattest uit België en een attest van Franse lessen die u gevolgd heeft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet, niettegenstaande u een attest van een Belgische psychotherapeut neerlegt waaruit blijkt dat u slaapproblemen hebt, problemen herkaut, en een neiging tot isolement en concentratieproblemen hebt, worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo maakte u noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken – wanneer u in het kader van het onderzoek naar bijzondere procedurele noden gevraagd werd naar elementen of omstandigheden die het vertellen van uw relaas kunnen bemoeilijken – noch voor het Commissariaat-generaal enig gewag van mogelijke problemen om het onderhoud te voltooien en om concrete, coherente verklaringen af te leggen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient evenwel te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst verklaarde u dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar Spanje gereisd bent en dat u uw paspoort daar heeft verscheurd en in het toilet gedumpt (CGVS, p. 7). Dat u een dergelijk belangrijk document zomaar zou verscheuren, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook of. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft verscheurd, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Dat uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt, blijkt te meer uit de vaststelling dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent uw reisweg. Dat u dit bij een later onderhoud spontaan toegeeft doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen voor de Belgische autoriteiten.

U beweert Gaza verlaten te hebben nadat enkele religieuze mannen – die u eerder 3 keer hadden gevraagd om naar de moskee te komen om te bidden (CGVS, p. 18) – u in april 2018 vragen om een militaire opleiding te volgen en aldus gerekruteerd te worden bij Hamas (CGVS, p. 12). U meent dat de religieuze mannen samenwerken met de Al Qassam-brigade (de militaire vleugel van Hamas). De brigade (die u eerder had aangehouden en gefolterd) geeft hen de opdracht om burgers te rekruteren of op één of andere manier aan te pakken, aldus uw verklaringen (CGVS, p. 16).

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen blijkt allereerst uit de vaststelling dat u bij de DVZ met geen woord hebt gerept over de aanhouding en foltering door Al Qassam en over de problemen met de religieuze personen. Dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals u aangeeft kort de hoofdlijnen dient weer te geven, ontkent het CGVS niet. Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt evenwel dat het verzoek van de religieuze mannen om een militaire opleiding te volgen uw directe vluchtaanleiding betreft (CGVS, p. 12 en p. 17). Ook al dient u kort en zonder details uw motieven voor de DVZ kenbaar te maken, er wordt u bij de DVZ gevraagd om alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst weer te geven (CGVS-vragenlijst ingevuld bij DVZ, vraag 3.5). Uw onderhoud op de DVZ werd afgesloten met de vraag of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen had met uw autoriteiten/medeburgers/problemen van algemene aard. Ook hier repte u met geen woord over uw problemen met de religieuze mannen, noch over de aanhouding en de foltering door Al Qassam in april 2018. Dat u nadien via uw raadsman per mail laat weten dat u voor de DVZ niet de ruimte had gekregen om te praten over uw problemen aangaande de lessen in verband met de Jihad die u had moeten volgen is onvoldoende om uw geloofwaardigheid te herstellen, integendeel. Uit het schrijven van uw raadsman blijkt immers dat u wel de lessen van de Jihad in de moskee heeft gevolgd – u hoopte zo immers met rust gelaten te worden en tijd te hebben om uw vlucht voor te bereiden –, terwijl u voor het CGVS uiteindelijk te kennen geeft dergelijke lessen niet gevolgd te hebben (CGVS, p. 17-18). Uw raadsman repte bovendien met geen woord over een opsluiting en foltering door de Al Qassam-brigade.

Verder mist het bovendien elke geloofwaardigheid dat Hamas – die het toch al voor het zeggen heeft in Gaza – iemand als u – die tot twee keer toe het gebruik van wapende installaties van Hamas probeerde te saboteren (CGVS, p. 14-15) – in zijn rangen wil rekruteren. U stelt dat Hamas u wil rekruteren omdat ze een oplossing willen vinden voor de problemen die u voor hen veroorzaakt. Indien u gerekruteerd wordt, zijn er geen incidenten meer. Dan kunnen ze uw grond met plezier gebruiken en kan u helpen met de bewaking, aldus uw verklaringen (CGVS, p. 18). Het is echter weinig geloofwaardig dat men dit net aan u zou vragen. Zoals supra beschreven, kan u voor Hamas niet beschouwd worden als de meest betrouwbare handlanger, gelet op uw eerdere acties tegen hen. Bovendien was uw medewerking voor het gebruik van het terrein, waar de raketinstallaties stonden, niet nodig. Dit werd immers voordien ook al gebruikt door Hamas. Om te vermijden dat u nog problemen zou veroorzaken, werd het terrein voor u ontoegankelijk gemaakt door eerst prikkeldraad te plaatsen en nadien met een echte afsluiting (CGVS, p. 13-14). Daarnaast werd u de keren dat u moeilijkheden veroorzaakte met Hamas of haar wapende vleugel (Al Qassam) – door water te sproeien en afval te storten – gewoon aangehouden en opgesloten (waarbij ook 1 keer gefolterd) voor enige tijd (CGVS, p. 11). Hamas hoeft u aldus niet te rekruteren om tot een oplossing te komen, ze hebben u immers, aldus uw verklaringen, al meermaals geneutraliseerd als probleem.

U stelt vervolgens dat u op de hoogte bent van vertrouwelijke informatie – zo weet u wanneer de volgende militaire opleiding zal plaatsvinden (CGVS, p. 19). Het mist evenwel elke geloofwaardigheid dat vertrouwelijke informatie over een militaire opleiding wordt meegegeven aan een burger die nog niet eens een definitief akkoord heeft gegeven voor het volgen van de opleiding (CGVS, p. 18).

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw beweerde vluchtaanleiding.

Dergelijke conclusie plaatst bovendien een ernstig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van uw beweerde vroegere problemen: de arrestaties in 2014, januari 2018 en april 2018, te meer daar u tevens bij de DVZ verklaarde dat Hamas u nog een paar oproepingsbrieven heeft gestuurd sinds u in België verblijft (Vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 3), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert dat er geen oproepingsbrieven meer geweest zijn na 1 januari 2018 (CGVS, p. 15).

Zelfs al zou er geloof kunnen gehecht worden aan uw arrestaties van 2014 en 2018, dan nog dient vastgesteld te worden dat hier geen actuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden valt. Zoals hierboven uiteengezet kan aan uw problemen van 15 april 2018 geen geloof gehecht worden. U stelt verder dat u na een aanhouding van 24 uur in 2014 en 3 dagen begin 2018 geen verdere gevolgen heeft ondervonden van uw sabotagepogingen (CGVS, p. 15). Er werden evenmin gerechtelijke procedures naar aanleiding hiervan tegen u opgestart (CGVS, p. 15). Nadat u door Al Qassam werd vrijgelaten in april 2018 kende u, met uitzondering van de hierboven ongeloofwaardig bevonden problemen, geen verdere moeilijkheden meer in Gaza. U paste uw openingsuren aan aan de uren die u door Al Qassam waren opgelegd (CGVS, p. 11-12).

Daarnaast zou er minstens van u, in het licht van de hieronder geschetste financiële situatie van u en uw familie, kunnen verwacht worden dat – indien uw woonplaats dermate gevaarlijk is – omwille van activiteiten van Hamas en de vergeldingsbombardementen van Israël, u verhuist naar een veiligere plaats binnen Gaza. Uw repliek dat dat er geen koper gevonden kan worden omdat de vraagprijs rond 1 miljoen dollar moet liggen (CGVS, p. 19), is hierbij ontoereikend.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet

aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Zo heeft u zich in het verleden nooit in een precaire situatie bevonden. Vooreerst dient aangestipt te worden dat het huis waar u woont eigendom is van de familie (CGVS, p. 5). Toen dit huis in 2014 beschadigd werd, kreeg u daar een compensatie voor en uw vader nam ook een deel van de herstellingskosten op zich (CGVS, p. 5). U had tevens een omliggende grond van 1.850 vierkante meter in eigendom (CGVS, p. 5). U geeft aan dat de waarde van de grond en het huis rond 1 miljoen dollar ligt (CGVS, p. 19). U bleek in staat om aan werk te geraken aangezien u 6 maanden tewerkgesteld was bij een bakkerij. Nadien richtte u uw eigen pastisseriezaak op (CGVS, p. 8). Uw vader had tot 2014 een eigen pluimveebedrijf (CGVS, p. 8). U had toegang tot drinkbaar water via een waterput die in uw bezit is. Vanuit deze put was er een waterleiding tot aan de woning (CGVS, p. 5). U ving elektriciteitsonderbrekingen op door met autobatterijen te werken (CGVS, p. 6). Uw vader bleek in staat om uw reiskosten van meer dan 5.000 dollar te bekostigen doordat hij genoeg had verdiend uit zijn zaak (CGVS, p. 7).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind

maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn evenwel niet voorhanden in onderhavig verzoek.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de

Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berylbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire

voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende militie gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door jihadistische militie, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan

op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleid in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit, herkomst en uw opleidingen worden op zich niet betwist. De documenten inzake uw integratieparcours in België laten geenszins toe conclusies te trekken inzake een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade. Dezelfde conclusie geldt voor de verschillende documenten die u voorlegt inzake de schade aan uw huis en de verwondingen van uw vader als gevolg van de oorlog van 2014. U keerde immers terug naar het huis en woonde daar tot uw vertrek. De voorgelegde oproepingsbrief laat evenmin toe conclusies te trekken inzake een actueel persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade. U werd immers opgeroepen voor de gepleegde sabotages. U ging in op de oproep en u werd nadien vrijgelaten na een verklaring op eer door uw vader en A. S. Al M. (...). U kende nadien geen verdere gevolgen. Het psychologisch attest werd hierboven al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, "par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing" (verzoeker doelt wellicht op het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de

Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Na een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen die hij geschonden acht, merkt verzoeker op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij *in casu* een Palestijn is "*die bij de UNRWA geregistreerd is*". Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan de door hem aangehaalde persoonlijke feiten ter rechtvaardiging van zijn vertrek uit Gaza, meent verzoeker dat de commissaris-generaal een aantal elementen heel summier en zonder enige objectieve ondersteuning analyseert. Hij licht dit toe als volgt:

- *Het CGVS haalt in eerste instantie aan dat de verzoekende partij haar paspoort niet heeft kunnen voorleggen, en haalt hieruit een reeks vermoeden als gevolg die echter louter tot blote beweringen blijven en objectief door niets anders dan vermoeden gevoed worden*
- *Het CGVS veronderstelt dat de verzoekende partij haar vertrek uit Gaza zou verbergen, haar reisroute en of een mogelijk veilig verblijf in een derde land.*
- *Dat de verzoekende partij haar identiteitskaart heeft voorgelegd, die voor haar het belangrijkste document is, dat haar hoedanigheid van Palestijnse onderdaan bewijst.*
- *Een paspoort had in de ogen van de verzoekende partij niet een gelijkaardig belang, zij beschouwde dit enkel als een reisdocument een instrumentum om de grenzen te kunnen passeren.*
- *De verzoekende partij heeft haar paspoort vernield omdat zij vreesde naar Spanje, waar ze belandde teruggestuurd te worden daar waar zij reeds op de hoogte was dat de levensomstandigheden moeilijk waren en het racisme doineerde ten aanzien van Arabieren en moslims.. Zij had integendeel gehoord dat België open was en dat Palestijnen goed vertegenwoordigd waren.*
- *De verzoekende partij legt thans nieuwe documenten voor die haar vertrek uit Gaza bevestigen en haar inreis in Spanje.*
- *Zij legt een copie van haar paspoort 136066 neer uitgereikt op 13.12.2016 in Ramallah, een Turks visum geldig van 26.12.2017 tot 24.06.2018, een copie van het Officiële website van de Palestijnse Ministerie voor Binneandse zaken waaruit haar vertrek op 16 ramadan van het jaar 2018 bewezen wordt, hetzij 08.06.2018 daar waar de verzoekende partij effectief later de postgrens heeft overgeschreden , , hetgeen bewezen word door haar FB account waar photos te vinden zijn van haar met haar oom aan de luchthaven van Caïro in Egypte*
- *Zij legt tevens het bewijs van haar aankomst in Madrid waar zij aan de luchthaven toekwam op 10.07.18 via Venezuela .En waar zij inderdaad verplicht werd asiel aan te vragen om het grondgebied binnen te kunnen en alvorens verder naar België te reizen.*
- *dat haar relaas met deze documenten overeenstemt*
- *dat de verzoekende partij het belang dat het CGVS aan haar paspoort linkte niet heeft ingezien en ook niet kon raden op het ogenblik dat zij haar paspoort verscheurd heeft.*
- *Dat het verscheuren van haar paspoort in elk geval niet kan worden aanzien als het bewijs of een bewijs van gebrek aan vrees , vermits het verscheuren van het paspoort ook als achtergrond heeft de rumeur dat met een paspoort het onthaal land u gemakkelijker en sneller naar het ontvluchtte land kan terugsturen.*
- *Dat het CGVS verder van oordeel is dat et niet geloofwaardig zou zijn dat de verzoekende partij door de Harnas gecontacteerd werd met het oog een medewerking op te starten gelet op het profiel van de verzoekende partij die hen reeds tweemaal probeerde te saboteren dat de Hamas die iemand anders zouden contacteren...*

Dat het CGVS echter in die redenering verschillende, belangrijke elementen uit het oog verliest en verwaarloost.

Gaza is een klein territorium dat ook overbevolkt is. Dit houdt in dat met een bevolkingsdichtheid van 6000 mannen per KM2 over 360 KM2 verspreid, er concreet weinig onbebouwde gronden overblijft om concreet de raketten lanceerplatformen te installeren.

Dat indien de Harnas inderdaad allemachtig is in Gaza en niet hoeft te smeken om iets te bekomen is het ook zo dat de Harnas thans ook naar zoek is van legitimatie.

Ten aanzien van de periode kort na de coup van 2007, heeft de Harnas zijn modus operandi gewijzigd, ondanks het feit dat de achtergrond dezelfde is gebleven en dat de Hamas steeds even gevaarlijk is.

De Harnas zoekt thans ook naar legitimatie op binnenlandse vlak om ook op internationaal vlak te kunnen optreden en als valabele alternatief tot Ramallah te mogen meespelen.

Er bestaan thans ook verzetsacties die prima facie niet politiek getint zijn maar die spontaan tot stand komen, als verzet ten aanzien van de socio-economische toestand in Gaza.

De Hamas kan die niet volledig uitschakelen en kan evenmin daadwerkelijk en openlijk dictatoriaal ingrijpen, met fors en geweld.

De generatie van de Fatah en aanhangers van ARAFAT begint stilaan uit te sterven, De jeugd is uitgeput en beu van de talrijke socio -economische tekorten die eerder niet bestonden, of minstens niet in die mate.

De Fatah wordt ook deels verantwoordelijk gesteld voor de erbarmelijke economische toestand in Gaza. Er bestaat dus ook thans een echte opportuniteit voor de Harnas om nieuwe aanhangers te rekruteren: de enkele materiële voordelen die de Harnas kan aanbieden in geval van medewerking of gewoon stopzetting van verzetsacties zijn vaak welkom en van aard een medewerking te aanvaarden, omdat de bevolking van alles mist.

In die zin zoekt de Harnas thans meer naar vreedzame oplossingen dan eerder, hetgeen echter niet uitsluit dat de Harnas ook hard kan aanpakken en serieus de les geven als hij het nodig acht of om te intimideren en tot zijn doeleinden te geraken.

Het is in deze context niet ongeloofwaardig dat de verzoekende partij aangehouden en geslagen werd maar daarna vrijgelaten.

De Harnas hoopt hiermee te demonstreren dat men er geen voordeel aan wint op zich te verzetten, doch dat men er alle voordeel aan heeft mede te werken.

Dat de verzoekende partij verweten wordt geen volledig relaas te hebben gemaakt ivm de problemen die tot haar vlucht hebben geleid.

Dat de verzoekende partij op DVZ haar verklaringen heeft afgelegd zonder daadwerkelijke informatie nopens de vereisten van de procedure.

Dat zij moeilijk de werkelijke oorzaak van haar vertrek kan bepalen en eerder een accumulatie van de problemen inroept, die allen tot de Harnas betrekking hebben , zij het de Harnas zelf, zij het de militaire vleugel ervan, zij het mensen die anoniem de publieke sfeer binnendringen en voor de Harnas infiltreren.

het CGVS houdt geen rekening met de context van Gaza.

In de context van Gaza is het relaas van de verzoekende partij volledig geloofwaardig.

Verder stelt het CGVS dat de verzoekende partij indien ij effectief zou aangehouden zijn, niettemin vrijgelaten werd en dat mits de aanpassing van haar openingsuren, zij verder geen problemen meer kan kennen.

De Harnas probeert thans in de mate van het mogelijke zijn imago te verzorgen om zijn nieuwe voorstanders niet af te schrikken.

De vader van de verzoekende partij is een oudere man die in de wijk heel gerespecteerd is, ook omdat hij gekwetst werd nadat zijn kamer door de raketten Israël getroffen werd. Naargelang de tendens van de burens, wordt hij als een slachtoffer van Israël of als een slachtoffer van de Harnas beschouwd , maar in beide gevallen als een slechtoffer en een martelaar, slachtoffer van de oorlog...

Dat het CGVS de gevolgen van haar deal, te sluiten tegen 20 uur niet onderzoekt.

Dat de verzoekende partij haar zaak voornamelijk na 20 uur rentabel werd, omdat de mensen in Gaza s'avonds onrustig zijn, naar buiten gaan en ook zenuwachtig eten, hetgeen hen aanspoort brood of gebakjes te gaan kopen.

De verzoekende partij kan van haar handel niet meer leven als zij de opgelegde en moet nakomen en zal derhalve tot de armoede veroordeeld zijn."

Verder wijst verzoeker erop dat hij Gaza verlaten heeft omwille van verscheidene redenen. Hij haalt vooreerst zijn problemen met Hamas aan en stelt in dit verband dat hij de richting van Hamas niet wenst te volgen en niet op een of andere manier voor Hamas wenst te werken. Daarnaast verwijst verzoeker naar de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza, die is toe te schrijven aan de handelingen van Hamas, *"handelingen die haar persoonlijk gevisieerd hebben en omwille van het feit dat Gaza haar geen aanvaardbare levensomstandigheden kon bieden"*. Verzoeker meent dat het oordeel van de commissaris-generaal slechts op een heel subjectieve appreciatie steunt die door geen enkel objectief element ondersteund wordt.

Verzoeker citeert vervolgens meerdere persartikels waaruit zou blijken dat de strijd tussen Hamas en Fatah uitermate actueel blijft en dat de bevolking hiervan het slachtoffer is, aangezien Gaza noodzakelijke benodigdheden als elektriciteit, water, bouwmaterialen en medisch materiaal zou missen.

Verzoeker vervolgt:

"Dat de Hamas het volledige controle heeft genomen van de grens in Rafah en de Fatah ertoe verplicht heeft zich terug te trekken, hiervan een relevant bewijs levert.

De Hamas wenst met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af te elimineren, door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking.

En door (kleine) voordelen te vergunnen aan wie bij de Hamas aansluit;

In een staat waar men van alles mist zijn kleine voordelen welkom en zijn pesterijen integendeel van aard om het leven volledig onleefbaar te maken .

Dat deze vaststellingen reeds volstaan om de beslissing nietig te verklaren.

Dat dient te worden vastgesteld de verzoekende partij genoegzaam bewezen heeft voor een gegronde vrees te hebben gevlucht maar ook dat zij in Gaza thans niet kan terugkeren;.

Wegens eigen bewegingsredenen maar ook thans omwille van materiële omstandigheden."

Verzoeker wijst er verder op dat de grensovergang in Rafah thans enkel door Hamas bemand wordt sedert januari 2019 en dat hij in geval van terugkeer noodzakelijkerwijze door Hamas zal worden gecontroleerd. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat terugkeerders probleemloos in België een paspoort kunnen bekomen van de Palestijnse overheid in Brussel en dat die paspoorten zonder probleem aan al dan niet afgewezen asielzoekers worden afgegeven, blijft hij volgens verzoeker in gebreke te onderzoeken welk onthaal de houders van die paspoorten wacht wanneer zij de Hamasleden passeren die de grensovergang van Rafah bemannen.

Verzoeker is voorts van oordeel dat de commissaris-generaal zich tegensprekt waar hij enerzijds zijn regio van herkomst als een "veilig gebied" aanziet, doch anderzijds als een regio waar er sprake is van willekeurig geweld, dat evenwel niet voldoende uitzonderlijk is om te stellen dat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing zou zijn. Verzoeker betoogt dat de Gazastrook in geen geval als een veilige regio kan worden beschouwd en dat ook de passage via de Sinaï niet beveiligd is, ter staving waarvan hij enkele persartikels en een Frans en Belgisch reisadvies citeert.

Verder is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal geen enkele reden aangeeft waarom *in casu* de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4, (§ 2), b), van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, gelet op zijn profiel en de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Verzoeker verwijst naar het rapport "Gaza Ten Years later" van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Verzoeker wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, dat de grens met Egypte slechts heel zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbijgaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die hem in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare "wachttijd". Ook citeert hij uit een aantal persartikels en uit het Belgische reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinaï. Onder verwijzing naar het artikel "Toestand in Gaza verslechtert 'verder en sneller'" van 13 juli 2017, het "Interview: UN's Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza" van 11 juli 2017, het artikel "Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president" van 18 juli 2017 en het artikel "Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar" van 12 juni 2017 stelt verzoeker nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Hij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook de medische zorgen rechtstreeks zal raken en citeert te dezen uit diverse persartikels.

Tot slot haalt verzoeker aan dat ook de veiligheidssituatie in Gaza verslechterd is en citeert hij daarbij uit een persbericht.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een fotokopie van een paspoort en visum (stuk 3);
- een fotokopie van een pagina van de website van het ministerie van Binnenlandse Zaken (van Palestina) inzake verzoekers uitreis uit Gaza (stuk 4);
- foto's en berichten op Facebook in verband met de grensovergang in Egypte (stuk 5)
- bewijzen van verzoekers aankomst in Spanje (stuk 6).

2.2.2. Op 6 oktober 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus "Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation

sécuritaire” van 6 maart 2020 en de COI Focus *“Palestine. Retour dans la Bande de Gaza”* van 3 september 2020.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een *“bijkomende nota”* neer.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 5 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om

actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Preliminare opmerking over de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in*

overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”.

Verzoekers lezing van de bestreden beslissing als zou hierin worden gesteld dat hij een Palestijn is “*die bij de UNRWA geregistreerd is*”, mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt ondubbelzinnig en op goede gronden gesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit geregistreerd is bij het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) en dat hij nooit een beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen of argumenten aan waaruit blijkt dat deze pertinente vaststellingen niet correct zouden zijn.

Verzoeker meldt in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota dat hij een bewijs van registratie bij UNRWA heeft kunnen ontvangen en verwijst naar “*Stuk 1*”. Er worden evenwel geen stukken gevoegd bij deze aanvullende nota.

Gelet op wat voorafgaat, dient onderhavig verzoek om internationale bescherming te worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Bovendien is artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg hoe dan ook de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.2. Artikel 149 van de Grondwet heeft betrekking op de jurisdictionele motiveringsplicht. Aangezien de bestreden beslissing van bestuurlijke aard is en niet werd genomen door een jurisdictioneel orgaan, kan zij onmogelijk deze bepaling schenden. De schending van artikel 149 van de Grondwet wordt *in casu* niet dienstig aangevoerd.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben, nu (i) zijn verklaring dat hij op legale wijze en in het bezit van zijn eigen paspoort naar Spanje is gereisd en er zijn paspoort heeft verscheurd en in het toilet gedumpt ongeloofwaardig is of er minstens een flagrant gebrek aan medewerking uit blijkt, (ii) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) aanvankelijk bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn reisweg, (iii) hij bij de DVZ met geen woord heeft gerept over de aanhouding en foltering door Al-Qassam en over de problemen met religieuze personen, (iv) het elke geloofwaardigheid mist dat Hamas iemand als hem zou willen rekruteren, (v) het elke geloofwaardigheid mist dat hem vertrouwelijke informatie over een militaire opleiding werd meegegeven, (vi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over oproepingsbrieven die Hamas hem al dan niet sinds zijn verblijf in België zou hebben opgestuurd, (vii) uit de arrestaties van 2014 en 2018, zelfs al zou hieraan geloof worden gehecht, geen actuele vrees voor vervolging of ernstige schade kan worden afgeleid, en (viii) minstens van hem verwacht zou worden dat hij verhuist naar een veiligere plaats in Gaza, omdat (B) hij zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, omdat (C) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (D) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en hij geen persoonlijke omstandigheden inroept die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in zijn hoofde dermate verhogen dat het bestaan van dergelijk risico in zijn hoofde moet worden aangenomen, omdat (E) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat, en omdat (F) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal de subsidiaire bescherming helemaal niet behandelt, mist het middel, gelet op de hierboven aangehaalde motieven met betrekking tot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, feitelijke grondslag.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Gazastrook op 8 juni 2018 te hebben verlaten omwille van problemen met Hamas, en de hieraan gelieerde militaire vleugel Al-Qassam. Verzoeker, alsook zijn vader en broer F., zouden reeds problemen hebben gehad met Hamas in 2014 omdat Hamas toen vanop een stuk grond naast hun woning raketten zou hebben afgevuurd richting Israël, waarop Israël zou hebben gereageerd door de lanceerplaats te bombarderen. Daarbij zou verzoekers huis beschadigd zijn geraakt en zijn vader ernstig verwond zijn in het aangezicht. Verzoeker, zijn broer en zijn vader zouden vervolgens tevergeefs getracht hebben via bemiddeling door tussenpersonen van Hamas te verkrijgen dat ze de

grond niet meer zouden gebruiken. Uiteindelijk zouden zij besloten hebben op eigen initiatief te handelen en de grond voor verder gebruik door Hamas onklaar te maken door deze met water te besproeien en er afval op te storten. Omwille van deze actie zouden zij alle drie opgeroepen zijn door de politie en gedurende 24 uur zijn vastgehouden. Nadien zouden zij voorwaardelijk in vrijheid zijn gesteld na ondertekening van een schriftelijke verklaring dat zij dergelijke actie niet meer zouden herhalen. De grond in kwestie zou toen ook door Hamas in beslag genomen zijn. Eind 2017 zouden er vanop die plaats opnieuw raketten zijn afgevuurd richting Israël, dat wederom reageerde door de lanceerbasis te bombarderen. Ditmaal zou er enkel beperkte materiële schade aan de eigendom van verzoekers gezin zijn geweest. Verzoeker en zijn broer F. zouden opnieuw de grond met water hebben besproeid en er afval op hebben gegooid. Opnieuw zouden zij opgeroepen zijn door de politie en vastgehouden zijn. Na drie dagen zouden zij vrijgelaten zijn nadat hun vader en een belangrijk figuur op eer hadden verklaard dat zij Hamas niet meer zouden tegenwerken. Hamas zou toen ook een afsluiting rond het terrein hebben gezet zodat verzoeker en zijn familie het niet meer konden betreden. Begin 2018 zou verzoeker omwille van financiële redenen besloten hebben een patisseriezaak te beginnen. Hij wou zijn zaak aanvankelijk openhouden van negen uur 's ochtends tot twaalf uur 's nachts, maar omdat de verlichting van zijn winkel de nachtwakers van Al-Qassam zou hebben gestoord, zou hij door hen gedwongen zijn reeds om acht uur 's avonds te sluiten. Dit evenwel niet nadat hij hier met hen eerst over gediscussieerd had en deze discussie zo escaleerde dat hij door hen onder dwang werd meegenomen naar een onbekende plaats en daar gedurende zes uur werd vastgehouden en gefolterd. Vanaf eind januari 2018 of begin februari 2018 zou verzoeker ook meermaals gecontacteerd zijn door religieuze mannen van een moskee in zijn buurt gelieerd aan Hamas die hem trachtten te rekruteren. Verzoeker zou daar nooit zijn op ingegaan, maar uiteindelijk halverwege april 2018 hebben aangegeven zijn deelname aan een militaire en religieuze opleiding in juli 2018 te zullen overwegen, louter omdat hij niet meer durfde te weigeren. Verzoeker zou hiervan zijn vader op de hoogte hebben gebracht en in onderling overleg zouden zij besloten hebben dat hij zijn winkel zou sluiten en Gaza zou verlaten. Bij terugkeer naar Gaza stelt verzoeker te vrezen dat hij door Hamas opnieuw zal worden aangehouden.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat aan de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst wordt gewezen op de vaststelling dat verzoeker zijn origineel paspoort niet voorlegt en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft verklaard dat hij met dit paspoort op legale wijze naar Spanje is gereisd en het daar heeft verscheurd en in een toilet gedumpt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

"Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou verscheuren, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook of. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft verscheurd, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de

verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Dat uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd wordt, blijkt te meer uit de vaststelling dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent uw reisweg. Dat u dit bij een later onderhoud spontaan toegeeft doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen voor de Belgische autoriteiten."

De Raad beaamt dat verzoeker, gelet op het feit dat hij zijn origineel paspoort niet voorlegt maar wel slechts een fotokopie van de eerste pagina's daaruit en gelet op zijn verklaringen volgens dewelke hij zijn paspoort bij aankomst in Spanje vernietigd heeft, door eigen toedoen in gebreke blijft een identiteitsdocument dat essentieel is voor een correcte beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming voor te leggen. Nog daargelaten de vraag of al dan niet geloof mag worden gehecht aan zijn bewering zich in Spanje te hebben ontdaan van zijn paspoort, dient te worden vastgesteld dat de uitleg die hij in zijn verzoekschrift verschaft over zijn reisweg op verschillende punten niet strookt met wat hij daarover tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft uiteengezet. Zo stelt verzoeker in zijn verzoekschrift vooreerst dat hij zijn paspoort in Spanje vernietigde omdat hij vreesde naar Spanje teruggestuurd te worden daar waar hij reeds op de hoogte was van de moeilijke levensomstandigheden aldaar en het er heersende racisme ten aanzien van Arabieren en moslims. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd waarom hij zijn paspoort heeft verscheurd, antwoordde verzoeker nochtans dat hij op die manier wou vermijden dat hij naar Jodanië zou worden gestuurd (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Tevens geeft verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij in Spanje inderdaad verplicht werd om asiel aan te vragen om het grondgebied binnen te kunnen alvorens verder te reizen naar België, daar waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud voorhield dat hij in geen enkel van de landen die hij op weg naar België is doorgereisd een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (*ibid.*). Verder merkt de Raad op dat de "*nieuwe documenten*" die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt en die zijn vertrek uit Gaza en zijn reis naar Spanje dienen te bevestigen daartoe geenszins toereikend zijn, laat staan dat zij verzoekers nalaten zijn origineel paspoort neer te leggen zouden kunnen compenseren. Verzoeker geeft aan een fotokopie van zijn paspoort neer te leggen, doch brengt wederom een fotokopie bij van slechts twee pagina's uit zijn paspoort, *nota bene* dezelfde pagina's waarvan reeds een fotokopie is opgenomen in het administratief dossier (stukkenbundel verzoeker, stuk 3, en adm. doss., stuk 17, map met 'documenten', nr. 1). Waar verzoeker thans ook een fotokopie van een visum voor Turkije geldig van 26 december 2017 tot 24 juni 2018 bijbrengt, dient te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij Turkije niet binnengekomen is en er op weg van Egypte naar Venezuela slechts dertig minuten in transit verbleven heeft (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij slechts een foto nam van de eerste pagina omdat de overige pagina's leeg waren (*ibid.*, p. 9). De vaststelling dat verzoeker in strijd met deze verklaringen thans een fotokopie bijbrengt van een pagina uit zijn paspoort waarop een visum voor Turkije is aangebracht, in combinatie met zijn nalaten zicht te bieden op de overige pagina's van dat paspoort en de eventuele in- en uitreisstempels die zich daarop zouden kunnen bevinden, schaadt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de verklaringen die hij op het CGVS heeft afgelegd over zijn vertrek uit Gaza en zijn reisweg naar België. Daaraan wordt niet geredimeerd met de bij het verzoekschrift gevoegde fotokopieën van respectievelijk een pagina op de officiële website van het Palestijnse ministerie van Binnenlandse Zaken en foto's en berichten geplaatst op verzoekers Facebookpagina (stukkenbundel verzoeker, stukken 4 en 5). Deze stukken zijn immers niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor zij dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan ook slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De foto's bevatten verder geen objectieve aanwijzingen met betrekking tot de plaats waar, het tijdstip waarop of de omstandigheden waarin zij werden genomen.

De Raad besluit dat verzoeker moedwillig in gebreke blijft de asielinstanties, en thans ook de Raad, een duidelijk en volledig zicht te bieden op de wijze waarop en de omstandigheden waarin hij de Gazastrook verlaten heeft en naar België is gekomen. De vaststelling dat verzoeker thans een fotokopie voorlegt van een pagina uit zijn paspoort waarop zich een visum voor Turkije bevindt, daar waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog voorhield dat zijn paspoort “leeg” was, sterkt het vermoeden dat hij actueel nog steeds over dit paspoort beschikt, maar het niet wenst neer te leggen omdat de erin vervatte informatie mogelijks niet overeenstemt met de verklaringen die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd. Wat er ook van zij, door een dermate belangrijk document niet neer te leggen schendt verzoeker de op hem rustende medewerkingsplicht. Het betoog als zou verzoeker het belang dat het CGVS aan zijn paspoort hecht niet hebben kunnen inzien op het moment dat hij dit document verscheurde – verzoeker stelt dat zijn paspoort in zijn ogen niet hetzelfde belang heeft als zijn identiteitskaart en dat hij dit enkel beschouwde als een “*instrumentum om de grenzen te kunnen passeren*” – is niet afdoende. Van verzoeker, die hogere studies in de rechten heeft gevolgd, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege bewust is van dit belang (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Om dezelfde reden kan verzoeker er niet mee volstaan te verwijzen naar “*de rumeur dat met een paspoort het onthaalland u gemakkelijker en sneller naar het onvluchtte land kan terugsturen*”.

Wat betreft de directe aanleiding voor verzoekers vlucht, heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

“U beweert Gaza verlaten te hebben nadat enkele religieuze mannen – die u eerder 3 keer hadden gevraagd om naar de moskee te komen om te bidden (CGVS, p. 18) – u in april 2018 vragen om een militaire opleiding te volgen en aldus gerekruteerd te worden bij Hamas (CGVS, p. 12). U meent dat de religieuze mannen samenwerken met de Al Qassam-brigade (de militaire vleugel van Hamas). De brigade (die u eerder had aangehouden en gefolterd) geeft hen de opdracht om burgers te rekruteren of op één of andere manier aan te pakken, aldus uw verklaringen (CGVS, p. 16).

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen blijkt allereerst uit de vaststelling dat u bij de DVZ met geen woord hebt gerept over de aanhouding en foltering door Al Qassam en over de problemen met de religieuze personen. Dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals u aangeeft kort de hoofdlijnen dient weer te geven, ontkent het CGVS niet. Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt evenwel dat het verzoek van de religieuze mannen om een militaire opleiding te volgen uw directe vluchtaanleiding betreft (CGVS, p. 12 en p. 17). Ook al dient u kort en zonder details uw motieven voor de DVZ kenbaar te maken, er wordt u bij de DVZ gevraagd om alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst weer te geven (CGVS-vragenlijst ingevuld bij DVZ, vraag 3.5). Uw onderhoud op de DVZ werd afgesloten met de vraag of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen had met uw autoriteiten/medeburgers/problemen van algemene aard. Ook hier repte u met geen woord over uw problemen met de religieuze mannen, noch over de aanhouding en de foltering door Al Qassam in april 2018. Dat u nadien via uw raadsman per mail laat weten dat u voor de DVZ niet de ruimte had gekregen om te praten over uw problemen aangaande de lessen in verband met de Jihad die u had moeten volgen is onvoldoende om uw geloofwaardigheid te herstellen, integendeel. Uit het schrijven van uw raadsman blijkt immers dat u wel de lessen van de Jihad in de moskee heeft gevolgd – u hoopte zo immers met rust gelaten te worden en tijd te hebben om uw vlucht voor te bereiden –, terwijl u voor het CGVS uiteindelijk te kennen geeft dergelijke lessen niet gevolgd te hebben (CGVS, p. 17-18). Uw raadsman repte bovendien met geen woord over een opsluiting en foltering door de Al Qassam-brigade.

Verder mist het bovendien elke geloofwaardigheid dat Hamas – die het toch al voor het zeggen heeft in Gaza – iemand als u – die tot twee keer toe het gebruik van gewapende installaties van Hamas probeerde te saboteren (CGVS, p. 14-15) – in zijn rangen wil rekruteren. U stelt dat Hamas u wil rekruteren omdat ze een oplossing willen vinden voor de problemen die u voor hen veroorzaakt. Indien u gerekruteerd wordt, zijn er geen incidenten meer. Dan kunnen ze uw grond met plezier gebruiken en kan u helpen met de bewaking, aldus uw verklaringen (CGVS, p. 18). Het is echter weinig geloofwaardig dat men dit net aan u zou vragen. Zoals supra beschreven, kan u voor Hamas niet beschouwd worden als de meest betrouwbare handlanger, gelet op uw eerdere acties tegen hen. Bovendien was uw medewerking voor het gebruik van het terrein, waar de raketinstallaties stonden, niet nodig. Dit werd immers voordien ook al gebruikt door Hamas. Om te vermijden dat u nog problemen zou veroorzaken, werd het terrein voor u ontoegankelijk gemaakt door eerst prikkeldraad te plaatsen en nadien met een echte afsluiting (CGVS, p. 13-14). Daarnaast werd u de keren dat u moeilijkheden veroorzaakte met Hamas of haar gewapende vleugel (Al Qassam) – door water te sproeien en afval te storten – gewoon aangehouden en opgesloten (waarbij ook 1 keer gefolterd) voor enige tijd (CGVS, p. 11). Hamas hoeft u aldus niet te rekruteren om tot een oplossing te komen, ze hebben u immers, aldus uw verklaringen, al meermaals geneutraliseerd als probleem.

U stelt vervolgens dat u op de hoogte bent van vertrouwelijke informatie – zo weet u wanneer de volgende militaire opleiding zal plaatsvinden (CGVS, p. 19). Het mist evenwel elke geloofwaardigheid dat vertrouwelijke informatie over een militaire opleiding wordt meegegeven aan een burger die nog niet eens een definitief akkoord heeft gegeven voor het volgen van de opleiding (CGVS, p. 18)."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Zo is het betoog dat verzoeker bij de DVZ verklaringen heeft afgelegd *"zonder daadwerkelijke informatie nopens de vereisten van de procedure"* niet afdoende ter verklaring of verschoning van de vastgestelde omissies in zijn verklaringen. Blijkens de stukken in het administratief dossier werd verzoeker er bij de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem verwacht werd dat hij nauwkeurig, maar in het kort, de feiten en elementen weergeeft die de redenen uitmaken voor het vertrek uit zijn land van herkomst en die zijn terugkeer daarnaar verhinderen (adm. doss., stuk 16, vragenlijst, voorafgaand advies en vraag 3.5). Verzoeker kan dan ook thans niet ernstig voorhouden dat hij niet wist wat er van hem bij de DVZ werd verwacht. Evenmin kan verzoeker overtuigen waar hij aanvoert dat hij moeilijk de werkelijke oorzaak van zijn vertrek kan bepalen en eerder een *"accumulatie van de problemen"* inroept. Uit de uiteenzetting van zijn relaas op het CGVS en zijn verdere verklaringen blijkt immers duidelijk dat de herhaaldelijke verzoeken tot samenwerking van aan Hamas gelieerde religieuzen en de door hem gelaten opening om deel te nemen aan een militaire opleiding verzoeker in een dermate lastig parket hadden gebracht dat hij geen andere optie zag dan Gaza te verlaten (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-12 en 19). Zelfs indien deze vluchtaanleiding niet kan worden losgezien van de eerdere gebeurtenissen die verzoeker heeft gemeld, dan nog mag van hem worden verwacht dat hij er melding van zou hebben gemaakt tijdens zijn interview bij de DVZ, *quod non*. Ook de folteringën die verzoeker zou hebben ondergaan naar aanleiding van zijn weigering de lichten van zijn winkel 's avonds te doven kunnen bezwaarlijk als een detail van zijn relaas worden beschouwd. Dat hij hiervan geen melding heeft gemaakt bij de DVZ zet ook de geloofwaardigheid van dit element op de helling.

Waar verzoeker voor het overige aanvoert dat Gaza een klein en overbevolkt gebied is met weinig onbebouwde gronden die geschikt zijn om raketlanceerplatformen te installeren en dat Hamas zijn *modus operandi* sinds 2007 in die zin gewijzigd heeft dat het legitimatie op binnenlands vlak en nieuwe aanhangers zoekt, mede in het licht van de erbarmelijke socio-economische situatie, door de medewerking van burgers aantrekkelijker te maken – een bewering die hij trouwens op geen enkele wijze staakt –, merkt de Raad op dat hij geen elementen of argumenten aandraagt die op afdoende wijze kunnen verklaren waarom Hamas uitgerekend zijn medewerking zou willen, gelet op de pertinente en terechte overweging dat (i) hij zich door zijn eerdere sabotages geen betrouwbare partner heeft getoond en (ii) niet kan worden ingezien waarom Hamas zich *überhaupt* van zijn medewerking moest verzekeren, gezien de dwingende manier waarop zij zijn tegenwerking in het verleden *"oplosten"*.

Gelet op de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, is de Raad in navolging van de commissaris generaal van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden vluchtaanleiding niet aannemelijk heeft gemaakt. In dit verband wordt in de bestreden beslissing verder nog terecht als volgt uiteengezet:

"Dergelijke conclusie plaatst bovendien een ernstig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van uw beweerde vroegere problemen: de arrestaties in 2014, januari 2018 en april 2018, te meer daar u tevens bij de DVZ verklaarde dat Hamas u nog een paar oproepingsbrieven heeft gestuurd sinds u in België verblijft (Vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 3), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert dat er geen oproepingsbrieven meer geweest zijn na 1 januari 2018 (CGVS, p. 15).

Zelfs al zou er geloof kunnen gehecht worden aan uw arrestaties van 2014 en 2018, dan nog dient vastgesteld te worden dat hier geen actuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden valt. Zoals hierboven uiteengezet kan aan uw problemen van 15 april 2018 geen geloof gehecht worden. U stelt verder dat u na een aanhouding van 24 uur in 2014 en 3 dagen begin 2018 geen verdere gevolgen heeft ondervonden van uw sabotagepogingen (CGVS, p. 15). Er werden evenmin gerechtelijke procedures naar aanleiding hiervan tegen u opgestart (CGVS, p. 15). Nadat u door Al Qassam werd vrijgelaten in april 2018 kende u, met uitzondering van de hierboven ongeloofwaardig bevonden

problemen, geen verdere moeilijkheden meer in Gaza. U paste uw openingsuren aan aan de uren die u door Al Qassam waren opgelegd (CGVS, p. 11-12).

Daarnaast zou er minstens van u, in het licht van de hieronder geschetste financiële situatie van u en uw familie, kunnen verwacht worden dat – indien uw woonplaats dermate gevaarlijk is – omwille van activiteiten van Hamas en de vergeldingsbombardementen van Israël, u verhuist naar een veiligere plaats binnen Gaza. Uw repliek dat dat er geen koper gevonden kan worden omdat de vraagprijs rond 1 miljoen dollar moet liggen (CGVS, p. 19), is hierbij ontoereikend.”

Voor zover nog enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers aanvaring met Al-Qassam in april 2018, als gevolg waarvan hij ertoe gedwongen zou zijn geweest zijn winkel vroeger te sluiten, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat de rendabiliteit van zijn zaak, die hij hoe dan ook nog maar sinds begin 2018 uitbaatte, daardoor dermate werd aangetast dat hij niet meer van zijn handel zou kunnen leven en tot de armoede veroordeeld zou zijn. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering waar hij aanvoert dat zijn zaak *“voornamelijk na 20 uur rentabel werd, omdat de mensen in Gaza s’avonds onrustig zijn, naar buiten gaan en ook zenuwachtig eten, hetgeen hen aanspoort brood of gebakjes te gaan kopen”*.

Door in het algemeen nog te verwijzen naar de context van Gaza en de rechtstreekse gevolgen van de oorlog van 2014 die hij heeft ondergaan, waaronder het feit dat zijn vader daarbij zwaar gekwetst raakte – wat door de Raad op zich niet wordt betwist –, brengt verzoeker geen elementen aan die van aard zijn de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vluchtmotieven te herstellen, dan wel het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk te maken.

Waar verzoeker bij de uiteenzetting van de feiten in zijn verzoekschrift wijst op zijn kwetsbaar profiel omwille van de traumatische levenservaringen waarmee hij kampt, stelt de Raad vast dat verzoeker geen medische attesten voorlegt waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Het attest van een psycholoog dat zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 17, map met ‘documenten’, nr. 3) dateert van 11 november 2018 en werpt derhalve geen licht op verzoekers mentale toestand ten tijde van het invullen van de vragenlijst bij de DVZ op 14 oktober 2019 of zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 7 november 2019. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker noch ten aanzien van de DVZ noch ten aanzien van het CGVS melding heeft gemaakt van mogelijke problemen om het onderhoud te voltooien en om concrete en coherente verklaringen af te leggen.

De overige in het kader van de administratieve procedure voorgelegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover als volgt:

“Uw identiteit, herkomst en uw opleidingen worden op zich niet betwist. De documenten inzake uw integratieparcours in België laten geenszins toe conclusies te trekken inzake een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade. Dezelfde conclusie geldt voor de verschillende documenten die u voorlegt inzake de schade aan uw huis en de verwondingen van uw vader als gevolg van de oorlog van 2014. U keerde immers terug naar het huis en woonde daar tot uw vertrek. De voorgelegde oproepingsbrief laat evenmin toe conclusies te trekken inzake een actueel persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade. U werd immers opgeroepen voor de gepleegde sabotages. U ging in op de oproep en u werd nadien vrijgelaten na een verklaring op eer door uw vader en A. S. Al M. (...). U kende nadien geen verdere gevolgen.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene actuele situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.6., wordt uiteengezet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn persoonlijke problemen met Hamas niet aannemelijk maakt, dan wel nalaat aan te tonen dat hij actueel door Hamas zou worden gezocht.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker is van mening dat wegens de actuele humanitaire en veiligheidssituatie Gaza onleefbaar is.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook in het licht van de plaatselijke context behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

"Zo heeft u zich in het verleden nooit in een precare situatie bevonden. Vooreerst dient aangestipt te worden dat het huis waar u woont eigendom is van de familie (CGVS, p. 5). Toen dit huis in 2014 beschadigd werd, kreeg u daar een compensatie voor en uw vader nam ook een deel van de herstellingskosten op zich (CGVS, p. 5). U had tevens een omliggende grond van 1.850 vierkante meter in eigendom (CGVS, p. 5). U geeft aan dat de waarde van de grond en het huis rond 1 miljoen dollar ligt (CGVS, p. 19). U bleek in staat om aan werk te geraken aangezien u 6 maanden tewerkgesteld was bij een bakkerij. Nadien richtte u uw eigen pastisseriezaak op (CGVS, p. 8). Uw vader had tot 2014 een eigen pluimveebedrijf (CGVS, p. 8). U had toegang tot drinkbaar water via een waterput die in uw bezit is. Vanuit deze put was er een waterleiding tot aan de woning (CGVS, p. 5). U ving elektriciteitsonderbrekingen op door met autobatterijen te werken (CGVS, p. 6). Uw vader bleek in staat om uw reiskosten van meer dan 5.000 dollar te bekostigen doordat hij genoeg had verdiend uit zijn zaak (CGVS, p. 7)."

Verzoeker laat deze pertinente motieven in zijn verzoekschrift geheel onverlet. In zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voert verzoeker aan dat hij geen werk meer gaat vinden in de Gazastrook en dat zijn gezin amper overleeft. De Raad wijst erop dat de mogelijkheid van het indienen van een aanvullende nota tot doel heeft de Raad op de hoogte te stellen van nieuwe elementen die na het nemen van de bestreden beslissing naar voor komen en niet om lacunes in het verzoekschrift op te vullen. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat het hier loutere beweringen betreft die verzoeker op geen enkele wijze staft en die dan ook niet zomaar kunnen worden aangenomen.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In zoverre verzoeker in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verwijst naar algemene informatie over de impact van de Covid-19-pandemie op de socio-economische situatie in Gaza, blijft hij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede herhaalt de Raad nog dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat hij in geval van terugkeer noodzakelijkerwijze door Hamas zal worden gecontroleerd.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 18, map met 'landeninformatie'), en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, die door verwerende partij bij haar op 6 oktober 2020 neergelegde aanvullende nota wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker over een identiteitskaart beschikt (adm. doss., stuk 17, map met 'documenten', nr. 4). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensive Operatie Sinai 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers,

terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende rapporten, persartikels en reisadviezen waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde en bij de aanvullende nota's gevoegde informatie blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.5., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen

geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risico-analyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus “Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire” van 7 juni 2019, de COI Focus “Territoires palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019, de COI Focus “Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 6 maart 2020 en de COI Focus “Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de "*deal van de eeuw*" door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die van aard is afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. Hij beperkt zich in zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota tot loutere speculatieve overwegingen waar hij, onder verwijzing naar gevoegde persartikels, wijst op de mogelijke gevolgen van het akkoord dat op 15 augustus 2020 werd gesloten tussen Israël enerzijds en Bahrein en de Verenigde Arabische Emiraten anderzijds. De vaststelling dat het staakt-het-vuren van 31 augustus 2020 inmiddels op 15 september 2020 opnieuw geschonden werd, duidt er verder niet op dat het hoger beschreven patroon van latente spanningen met gebeurlijke erupties van het geweld niet langer zou aanhouden, laat staan dat thans systematisch alle inwoners van Gaza zouden worden getroffen door willekeurig geweld.

De Raad besluit dat er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN